

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 91.

V Ljubljani, v soboto 23. aprila 1887.

Letnik XV.

Ogovor,

ki ga je imel prvosednik, profesor Josip Marn, v XXII. rednem velikem zboru „Matiče Slovenske“ v sredo 13. aprila l. 1887.

Slavni Zbor!

„Novo, celo posebno veselje za vse Slovence“. — Tako je ranjki Cafov v „Novicah“ l. 1845 str. 31 pričel naznanilo, da Slomšek, tedaj še kanonik, pripravlja družbo v izdajanje cenejših slovenskih knjig, kar bo nam „Slovenska Matica“. — Prvikrat, kar jaz vem, s tem imenom v našem slovstvu. — In Cafov pristavlja: „Večni Bog! oča vseh narodov, daj dober tek tej napravi!“ — Česar takrat niso pričakovali, to se je zgodilo: Ilirsko deželno poglavarstvo 15. aprila 1845 družbe ni privolilo. — Slomšek je osnoval na to, kakor znano, „Drobtince“, ktere se imajo letos, hvala Bogu! spet oživiti in to v Ljubljani.

Leta 1848 in 1849 je bilo tiho o „Matici“: „inter arma Musae silent“. — L. 1850 sproži jo prvi v „Novicah“ rodoljub J. Š. (menda Jožef Šubic), češ, naj nam že vstane „Matica Slovenska“ po priliki Matice Česke, Srbske, Ilirske itd.! — L. 1851 odgovori v „Slov. Bčeli“ ranjki A. Janežič: „Ker je za „Slovensko Matico“ po nasvetu rodoljuba J. Š. v lanskim „Novicah“ nas Slovencev še premalo, naj se ustanovi društvo za izdajanje dobrih slovenskih knjig, katerega namen bodi: prosto ljudstvo izobraževati, domače slovstvo povzdigati, pisatelje podpirati ter jih k novim činom spodbujati.“ — L. 1852 prinesó časniki povabilo k društvu sv. Mohora, ktero se je takrat pričelo, je potem raslo, pa kmalo jelo pešati, propadati tako, da so l. 1859 z Janežičem vred nasvetovali domoljubi slovenski, naj se društvo prestavi na cerkvena tla, naj se prenaredi v bratovščino, in to se stori l. 1860.

In od tega leta — kako veselo se množi, kako blagovito napreduje družba ali bratovščina sv. Mohora, da nam zavidajo sosede, celo večji narodi slovanski! Dobro dé pravemu Slovencu, kedar čuje, kako so se jeli Hrvatje med seboj vnemati z ozirom na nas Slovence na pr. v glavni skupščini

društva sv. Jeronima 10. februarja t. l. Sosednji bratje Slovenci, pravijo, dasi jih je manj v številu, so primeroma v malo letih družbo sv. Mohora pripravili do 30.000; mi Hrvatje, ki nas je na številu mnogo več, v osemnajstih letih dospeli smo jedva do 8000 udov. In govornik kaže svojim Hrvatom naposled, kar utegne znamenito biti marsikteremu Slovencu: „Nije dosta, Gospodo, da samo u sastancih umnimi govori iztičemo svoje domoljube, več se naša ljubav za pravo i istinito dobro naroda ima činom pokazati itd. („Obzor“ 1887 br. 41).“ — In činom kažemo bratom Hrvatom mi Slovenci, da naša družba sv. Mohora letos šteje že družnikov 34.800.

Kedar se je društvo sv. Mohora prestvarjalo v družbo ali bratovščino za prosto ljudstvo, tedaj so svetovali drugi, naj se za višo omiko, v znanstvene namene Slovencev napravi „Matica“. To se je ponavljalo l. 1860—1862. L. 1863 o tisučnici slovanski 7. jan. zakliče dr. Lovro Toman: „Nabirajmo si moči, da ustanovimo „Matico Slovensko“, iz ktere, kakor buče iz ulnjaka, naj prilétajo podučne knjige za narod naš mili.“ — Štajarski rodoljubi so se tega prvi dejanski poprijeli, in tako je dné 8. marca o svečanosti sv. Cirila in Metoda tukaj v čitalnici dr. Toman vzkliknil: Danes je „Slovenske Matice“ prvi dan.

Kakor je družba sv. Mohora imela svoje boje in je v vseh srečno vzmagala: tako je imela tudi „Matica“ ostre borbe. Veselilo bi me, ko bi danes smel reči: ta doba je minula!

Kedar sem lansko leto na tem mestu govoril slavnemu zboru, razodel sem svoje želje v dveh prošnjah: Prva bila je do časnikarjev, druga do poverjenikov. — V naslednji odborovi seji izvoljen za predsednika — sem pa gospodov odborikov poprosil celó treh reči: a) Razprave naše naj bodo svobodne in stvarne, in ako smo tudi časih „inimici rei“, ostanimo si vseгда „amici personae“; b) naj se v čisljima stanovska dostojnost, tudi gledé na duhovščino, ktera je slovensko slovstvo vzbudila, vsa stoletja podpirala in je še dandanes podpira; c) naj se varuje potrebna tajnost.

Kar tiče prvi prošnji in sploh moje vnaje vladanje pri „Slov. Matici“, koliko sem bil v njem srečen, to je javna stvar: torej mi o njej kaj več govoriti ni treba. Le samo jeden stavek iz zadnje odborove seje, dovolite, gospodje! da ga ponovim tudi v občnem zboru. Govoril sem o tém, da si Slovenci nikdar ne grdimo svojih narodnih naprav pred občinstvom, ter rekel: Kedar se — družniku kteremukoli, letniku ali ustanovniku, pravična prošnja — po odboru — krivično reši, tedaj naj gré do više gospodske, takrat naj nas zatoži in pograja pred svetom, pred občinstvom slovenskim in slovanskim!

Kar pa zadeva notranje vladanje: o tem se smém pohvaliti. Vsi gospodje odborniki so me radi podpirali; nikdar ni bilo nobene sitnosti, nobene zamere. Hvalo imam dati vsem gospodom odbornikom, posebej načelnikom odseka književnega in gospodarskega, vzlasti blagajniku in tajniku. Gospodje! Potrjevati pošti doneske za „Matico“ ter jih sprejemati, vpisovati v njene knjige, na obresti nakladati, obresti pobirati, nagrade izplačevati, hiši oskrbovati, s hišnimi strankami opraviti imeti itd. itd. — in to leta in leta — in zastonj! gospodje! to je hvale vredno, to se pravi: domoljubje činom kazati. — Kar sem lansko leto obetal o tajniku, to se izvršuje — facta loquuntur. Mnogo se je že zboljšalo, mnogo se še bo. Jaz le želim, da oba gospoda zdrava ostaneta tako židane volje na korist „Matici“, kakor sta bila doslej!

Kako se je „Matica“ vèdla letos, kaj je storila, o tem boste slišali danes ter svobodno presojevali. Dovolite, da poprej oménim še dveh reči:

Sedanji papež Leon XIII. se je po slavni encikliki „Grande munus“ jako priljubil vsem Slovanom. Sveta Ciril in Metod, ktera sta se čestila samo pri slovanskih narodih, se odslej čestita po vsem katoliškem svetu. V Aziji, Afriki, Ameriki, Avstraliji — povsod čestijo slovanska blagovestnika ter molijo za Slované in tudi za nas Slovence. Vendar to mi danes ni v čislju. Leon XIII., sam res učen, vzbuja in pospešuje tudi vede in umetnije. Pričel je z vedami modroslovnimi, potem z zgo-

LISTEK.

Boj z volkovi.

(Dogodba iz južnih Karpatov, prosto poslovenil y.)

(Konec.)

Na dnu jame bilo je vse krvavo, tu in tam kosti od razmesarjenega konja, pri kaki koži držalo se je še kaj mesa in kože. Žaklja moke daleč razen, eden celo ves raztrgan, vsa moka je bila spri-dena. Pa zagledam tudi osem vstreljenih volkov in deveti čepi tam v kotu z razbito prednjo nogo. Kalno me gledajo njegove oči, pa le malo časa. Strel iz puške, in tudi on je mrtev, kot drugi njegovi tovariši.

Pok! pok! zasliši se precej, kot odmev nazaj. Iznenaden sem, kaj to streljanje pomeni, kar zagledam štiri može proti meni hiteti. Kaj še ni konec mojih težav? So li to kaki roparji, s kterimi se mi bode zopet boriti? si mislim in že hočem puško proti prvemu nastaviti. Pa znani glasovi in prijazni pozdravi, kakor: „Šimen, kaj si še živ?“ me pre-

pričajo, da se ni hudega bati. Ko pridejo na prosto, spoznam svoja bližnja soseda s sinovoma.

Vesel jim hitim nasproti; vi ne veste, gospodje, kako prijeten čut navdaja človeka, ko po velikem trpljenju in hudem strahu, katerega je osamljen pre-stal, zopet vidi prijazne obraze.

„Bog ti daj še dolgo živeti!“ zakliče sosed Jurij in mi krepko stisne roko v pozdrav. „Pravijo, da oni, ki so jih prehitro za mrtve razglasili, dolgo živé, in mi vsi smo bili že za trdno prepričani, da nisi več med živimi, ko smo te dolgo zastonj iskali.“

„Kaj? Zavoljo mene ste na poti? Mene iščete?“ prašam začuden.

„Koga družega neki? Bilo je že precej pozno sinoči, ko je Tvoja žena dala nam znamenje, da kaka nesreča preti.“

„Zakurila je velik ogenj na vrhu, vsa gromada je zgorela, ki je bila za „kres v sili“ pripravljena. Jaz sem bil že v postelji, in drugi so že spali, ko je pes na verigi tako žalostno začel tuliti, da sem moral vstati in pogledati, kaj da ima tacega. Opazil sem ogenj in spoznal, da mora biti pri vas velika sila. Hitro tečem k sosedu in ker nismo vedeli, zakaj da gré, vzela sva svoje puške seboj. Bilo je že dve

čez polnoč, ko prisopihamo k vaši hiši in tam do-bimo Tvojo Maro vso objokano.“

„Moj Šimen je ali mrtev, ali pa v veliki ne-varnosti“, nam vsa obupana toži. „Hitite, lepo vas prosim, hitite! morda mu še pomorete.“

„Ko smo jo vprašali, kam da si šel in kam naj Ti gremo na pomoč, pové nam v naglici, da si se napotil s Stojanom na trg, da Te sinoči ni bilo še domov, kakor si za trdno obljubil. Konj, ki si ga jahal, pridrtil je na dvorišče ves moker od potu, tu in tam celó krvav. Dva velika volkova sta ga spre-mila do hiše in pričó žene bi ga bila raztrgala, da niso psi pritekli, ter ju odpodili.“

„Tecite mu naproti, prosim vas, morda mu še lahko pomagate!“

Začela je po teh besedah tako bolestno jokati, da bi se bil kamen omečil. Tolažili smo jo, kakor smo vedeli in znali, potem smo se pa naglo podali navzdol.

Da moraš biti v veliki nevarnosti, spoznali smo že iz tega, ker smo zvečer, k Tvoji hiši gredé, slišali streljanje. Po noči, ko je vse mirno, se strel daleč razlega. Sedaj smo bili prepričani, da le Ti ali Stojan je tisti, ki je s puško nočni mir kalil.

dovinskimi, in sedaj dela osnove, kako naj bi se pospeševale vede naravoznanske. — V mislih so mi vede zgodovinske ali historične. V njih pospéh je odprl Leon arhive Vatikanske. Poprijemajo se te prilike skor vsi narodi: Angleži, Nemci, Madjari, Hrvatje, Čehi. Se vé, Čehi imajo v Rimu svoj „Collegium Bohemicum“, Hrvatje svoj „Collegium Illyricum“; o kakem Slovencu ni sluha. In vendar, kako tamna je naša stara in srednja zgodovina; morebiti bi se marsikaj pojasniti dalo iz virov Vatikanskih, ko bi v ta namen sterila kaj katerakoli oblast, cerkvena ali deželna, n. pr. deželni zbor (p. česki deželni zbor je odločil v preiskavanje arhiva Vatikanskega 3000 gld. in v državni proračun novih 5000 gld.) itd. Naj bi to danes bilo zrnec — vsejano — in naj bi se kjerkoli že prijelo!

Druga reč je pa ta-le: Dokler govorim „Matici“ na čast, nikakor ne mislim, da je v njej vse popolnoma. Vsako človeško delo je le človeško, t. j. nepopolno. Tako naj se tudi sôdi. Slišal sem pripovedovati o našem Vodniku, da mu je bilo vodilo: Človeka sodimo kakor je, ne kakor bi moral biti. To vodilo so posnemali domoljubni profesorji, ki so še zdaj v hvaležnem spominu. — Tako naj se presojujejo tudi dela „Slov. Matice“: po človeško, ne pa vzorno, kakor bi se kaki mladi domišljiji zazdevalo. — Stvarna kritika je na korist i „Matici“ i pisateljem.

Govoril sem danes nekaj o družbi sv. Mohora, nekaj o „Slovenski Matici“. To ste res dve družbi, do katerih bi noben pravi Slovenec ne smel biti vnémaren. — Kar je rekel Cafov o prvi taki nameravani družbi, kar se o družbi sv. Mohora vidoma spolnuje; to rečem i jaz danes sebi, a gotovo tudi vam iz srca o „Matici“ naši: Večni Bog, oča vseh narodov, daj dober tek tej napravi!

Sila kola lomi.

Naši državni poslanci so se včeraj zopet povrnilili na Dunaj; danes že sedé, ne več v tisti lese-njači, kakor pred nekaj leti, ampak v krasni zbornici, kjer se borijo z nasprotniki za svetinje milega nam naroda. Po kratkem oddihljeji pričele se bodo nove borbe med zastopniki raznih narodov avstrijskih, ktere utegnejo zlasti pri budgetnem posveto-vanji še srditeje biti, kakor smo že itak navajeni. Ne vé se namreč, kako stališče bodo zavzemali v tem zasedanji Mladočehi, ki so pri svojem shodu na Velikonočni ponedeljek v Pragi ropotali in svojo nezadovoljnost proti bolj hladnim, v boju že skušenim svojim staročeskim tovarišem izražali, očitaje jim, da so vse premalo odločni proti sedanji vladi in da Čehi vse premalo od Taaffejeve vlade dobé. Da bodo nemški židovski liberalci na vse usta kričali, ni nam treba še le praviti, ker je vsak tega že tako navajen, da ga kar ušesa bolé, ako le misli na to. V tej sodbi, da bode hudo gromelo in treskalo zlasti v tem zasedanji, nas potrjuje tudi to, ker se je včeraj v gospodski zbornici naših veljakov znani centralist vitez Schmerling še na večer svojega življenja vzdignil proti znanemu Pražakovemu jezikovnemu

predlogu, vsled kterega so se Čehom neke jednake jezikovne pravice z Nemci na Českem priznale, kakor da bi se s tem Nemcem in Avstriji Bog zná kaka krivica zgodila. A ne le neznosni liberalni Nemci bodo kričali, ampak tudi naši zavezniki, konservativni Nemci bodo težko mirni ostali. Že dolgo časa se potegujejo za versko šolo; nemški konservativci sicer še bolj molčé, kakor naši slovenski poslanci, a ne molči pa krščansko ljudstvo avstrijsko, ktero hoče svoje otroke enkrat že krščansko vzgojevati, in ne bode več dalje gledati moglo, kako nekteri, njegovi veri in narodnosti, npravnosti in avstrijskemu duhu že zdavnej odtujeni razširjevalci omike in znanstva, pohujšujejo in pridijo mladino njegovo!

Struna je na vsak način napeta in bati se je, da bi ne počila. Želje edine, s kterimi smo spremljali naše poslance za zdaj v Dunajsko zbornico, so te: da bi ljubi mir v tisti zbornici in med zbeganimi narodi vladal, da bi pa tudi že enkrat vsak svoje dobil, toraj tudi Slovan z Nemcem imel v Avstriji jednake pravice, da bi pa tudi naša mladina se že vendar enkrat začela podučevati na katoliško-slovenski podlagi.

Ravno te dni pa tudi nemški državni in pruski deželni poslanci v Berolinu sedé. Cerkevni predlog, ki pričinja mir z nemškimi katoličani in prusko vlado, stoji na dnevnem redu, kakoršen je bil že nedavno sprejet od nemške gospodske zbornice. Ako se ti predlogi tudi tukaj sprejmó, kar po sedanjih razmerah menda ni dvomiti, potem je vsaj postavni očitni kulturni boj na Nemškem končan ter že tolikanj zaželen mir z Rimom in Nemčijo sklenjen.

Da bi pa ta mir bil tudi resničen in vstrajen, o tem si svoje sodbe za zdaj še izreči ne upamo, ker je prisiljen od Nemčije, kakor od Rima.

Tolikanj mogočni Bismark, ki je pred malo leti djal: „v Kanoso ne gremo“ in je nedavno svojim nasprotnikom domačinom še zaklical: „cele Evrope se ne bojim, pa bi se vas bal“, je sprevidel, da boj z Rimom ne gré. „Kdor se v to skalo, postavljeno od nebeskega Zveličarja samega, z glavo zaganja, si jo razbije, resnica pa vedno ostane“, to nam tudi zgodovina večkrat pové. „Et portae inferi non praevalébunt adversus eam.“

Mogočno Nemčijo, z mečem in krvjo skrpano, zdrobil je sicer duhoviti Bismark na drobne kosce. Vedni nemiri in prepiri na znotraj, močne tudi na zunaj dolgo časa niso mogli ohraniti. Bismarku moral je hiteti na pomoč starina Moltke v pruski zbornici ter zastopnikom ljudstva z vojsko žugati, ako septenat ne sprejmó, a Bismarku bilo je le na tem, da si poslance-kimovce pridobi, ki so v tolikanj strank razcepljeni bili, da se nikakor z njimi ni vladati dalo. Pod krinko septenata, da se mir ohrani, prosi Leona XIII. v zadregi pomoči, obetajoč, da ako ta s svojim vplivom nemško katoliško središče njegovim namenom ukloni, hoče kulturni boj na Nemškem končati; a bilo mu je gotovo v prvi vrsti na tem, da uniči katoliški centrum; zato smo djali, da sila kola lomi, da je Bismark res prisiljen brezvspešni boj zadušiti, ki je v imenu omike in napredka toliko krivice zvestim katoliškim podložnikom storil, kterega konec bode pa le tedaj, dokler nemško središče trdno ostane, ker z njim bode vsaka nemška vlada raču-

nati morala, toraj tudi katoličanom dati, kar jim gré po božjih in državnih postavah. To središče bode in mora tudi v prihodnje obstati, da bode mir med Nemčijo in Rimom resničen in vstrajen.

Prazne so toraj vse domišljije tistih liberalnih listov, da je katoliško središče na Nemškem brez pomena, odkar je Bismark naravnost z Rimom začel se pogajati. Ne, ni brez pomena, ampak ravno zdaj je silno važno, da močno in krepko vstraja, ker le tedaj bode Bismark držati dano besedo primoran, s svojimi katoliškimi državljani živeti v miru, ko bodo le-ti, kakor do zdaj navdušeno — soglasni mu stali nasproti.

Da bi tega v Rimu ne znali, niti misliti ni, ko Bismarkovo omahljivost dobro poznajo. Mir z Nemčijo sklepa se le zato, da se hujske zlo na Nemškem zabrani, da sv. Cerkev, državnih verig oproščena, tudi tam zopet v blagor človeštva vspešno delovati zamore.

—cki.

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. aprila.

Notranje dežele.

Schmerling je včeraj v *gospodski zbornici* priporočal, da zbornica razsodi, je li minister Pražák prav ravnal ali ne, ko je izdal jezikovni ukaz. Grof Taaffe mu je ugovarjal. Da se pa Schmerling vendar nekoliko pomiri, izvolila je zbornica odsek petnajsterih članov, da se posvetuje o predlogu.

Dne 8. decembra 1886 je bil oklican shod volilcev v Bodenbachu na *Českem*. K shodu volilcev je prišel državni poslanec dr. Knotz, da bi poročal o svojem delovanji v državnem zboru. Ko pa pričnó kritikovati Pražakov jezikovni ukaz, odtegne mu navzoči vladni komisar besedo in na to zbor razpusti. Dr. Knotz se je pritožil. Pritožba je šla do dveh oblasti, ktere so jo pa ovrgle. Dr. Knotz obrnil se je celó na državno sodišče s pritožbo: 1. da je vlada prelomila § 4. postav o združevanji, 2. da ni hotela njemu kot poslancu priznati pravice, govoriti pred njegovimi volilci. — Tožbo je zastopal dr. Foregger ter je izpeljeval, da se je tukaj rušil § 4. postav o združevanji. Postavi so podvrženi le shodi pod prostim nebom; volilni shodi so pa dopuščeni, isto tako dopuščeni so tudi shodi, pri kterih poslanci polagajo račune o svojem delovanji. Državni tožnik, grof Kielmansegg, pa je rekel, da shoda ni sklical dr. Knotz; shod je bil postavno naznanjen, toraj so sklicevatelji sami priznali, da ta shod spada pod § 4. Poleg tega so bili tudi pri shodu navzoči gostje. Dr. Foregger je na to odgovoril, da sklicevatelj, župan dr. Balcer, ne more dati znaka shodu. Kar pa se tiče gostov, naj bi jim bil komisar zabranil vdeležbo shoda. — Tako znajo Nemci postaviti po svoje tolmačiti in pravice varovati. Kar se razsodbe same tiče, se ista tako-le glasi: Omenjenega shoda ni sklical dr. Knotz, ampak župan Balcer. Okrajni glavar je zastopal pri tem shodu vladnega komisarja. Dr. Knotz je govoril poldrugo uro in napadal ukaz Pražaka. Komisar ga je opominjal, naj nikar tako strastno ne govori o tem. Knotz je rekel, da je v shodu volilcev, pri kterem sme prosto govoriti. Komisar je razpustil shod, in dr. Knotz se je pritožil pri deželni vladi, ki je pritožbo zavrgla, češ, dr. Knotz ni opravičen tožiti, ker on ni shoda sklical. Ministerstvo je to potrdilo. Tožitelj ni zahteval razsodbe zaradi vdeleževanja vladnega komisarja, tudi ne zaradi prepovedi o razgovoru Pražakovega ukaza, toraj tudi o tem ni bilo treba razsodbe. Po administrativnem potu se sploh to ne dá rešiti; že zaradi tega se mora pritožba zavreči. — Ali je imel tožitelj pravico govoriti pred svojimi volilci ali ne, v tem vlada ni sodila, toraj tudi državno sodišče ne more izreči, da je bila kaka državna pravica prikrašana. Razsodbo državnega sodišča naznanili smo že dne 21. aprila v telegramu z Dunaja. Naj jo tu še enkrat ponovimo ter pojasnimo, kar je pomanjkljivega, ker je mogoče, da zná marsikomu znamenita biti ali pa še postati. Mesta Opava, Karlsbad, Friedland in Sternberg, oziroma njih zastopi so bili opravičeni pritožiti se zoper vlado, ker jim je bilo zabranjeno izraziti prosto svoje mnenje, kar je pa po ustavi zagotovljeno. Mesto Reichenberg, oziroma dr. Knotz, se zavračata z njunima pritožbama; njima se ni krivica zgodila (oziroma nista bila opravičena, pritoževati se). Podprta je ta razsodba nekoliko drugače, kakor smo včeraj memografé poročali. Glasi se namreč bistveno tako-le: Vsakdo ima pravico izraziti prosto svoje mnenje bodisi z besedo, tiskom ali v podobah. Pod besedo vsakdo se imajo razumeti tudi občinski zastopi, ako izrazijo svoje mnenje v postavno dopuščenih mejah. Po členu 11 d. o. p. ima tudi vsakdo pravico peticije dotičnim oblastim izročevati. Sklep občinskega sveta v Opavi izraža zgolj prosto mnenje o nasvetu dr. viteza Schmerlinga; niti zadržaj, niti oblika ni proti postavi. Mesto Opava tudi ni prestopilo sebi izročenega delokroga. Člen 5. postav l. 1872 določuje, da smejo

„Že dovolj pogovora!“ prestriže drugi sosed. „Šimen, povej nam, kje pa je Stojan?“

„O zavoljo njega bodite brez skrbi! On je ostal doli v vasi, njemu ni nič hudega.“

Da sem se zeló vstrašil, ko mi je Jurij pravil, koliko je to noč prestala moja žena, si lahko mislite, najraje bi bil tekel domu jo tolažiti.

„Za Boga svetega! pa kaj si počel tu sam?“ me vprašata soseda ob enem.

Molčé peljem vse k jami in s prstom pokažem v globino.

„Sv. Jurij mi pomagaj o zadnji uri!“ zavpije ves osupnen sosed, „to je res prava mesnica volkov. Je li obsijalo kterikrat solnce enak prizor? Je li to tvoje Šimen? Si Ti te volkove pobil?“

„Da, jaz!“ naglo odgovorim. „Pustimo, hitimo domov!“

Neverjetno so zmajevali z glavami, pa vendar so me spremili k moji hiši. Med potjo spraševali so me to in ono. Kaj sem jim vse odgovarjal, še zdaj ne vem; da je bilo pa vse precej zmedeno, spoznam iz tega, ker sem jim moral doma vse še enkrat natančno razložiti. Saj veste gospodje, človek je le enkrat v mladosti oženjen in jaz sem bil še le prvo leto.

Kakor bi sanjal, tekel sem bolj, kakor hodil proti hiši. Še le ko je pritekla moja žena mi naproti, še le ko sem jo, vso razveseljeno, da sem še živ, objel — takrat sem še le prav za prav vedel, kje da sem, in kaj sem vse prestal.

Naj še pristavim, da sem pozneje v mestu dobil veliko nagrado za ubite volkove in kože sem dobro prodal. Bil sem popolnoma odškodovan za konja in kožuh. Oboje sem si pozneje s tistim denarjem omislil. Zoper mojo voljo pravila sta soseda tudi drugod po okolici, kaj se mi je tisto noč pripetilo in začeli so od takrat imenovati ono jamo volčjo jamo ali mesnico volkov, meni so pa dali priimek — volčji mesar, ali volčji ubijalec.“

Vsi smo ga z veliko pozornostjo poslušali in se mu naposled zahvalili za tako kratkočasen večer.

Stari Janko pa se sklone po konci in proti mlademu Milanu obrnen reče:

„In kaj pravite Vi, mladi gospod na to?“

„Da sem Ti prej krivico delal“ — pri teh besedah mu pomoli roko v spravo, ktero Janko tudi vesel stisne.

občine sklepati o vsem, kar zadeva koristi mesta in kar je moč izvršiti. Mesta nimajo samo pravice peticije odposiljati, marveč tudi imenovati častne člane; iz tega pa sledi, da mesto Opava ni prestopilo § 34. svojega občinskega reda. Postavno se toraj ne dá opravičevati prepoved, da mestni odbor ne sme takih stvari sklepati in prosto izraževati svojega mnenja. Bistveno (po potrebnem spremenu) velja to tudi za občinske zastope v Karlsbadu, Friedlandu in Sternbergu. — Zakaj pa se je pritožba mesta Liberca zavrgla? To mesto, oziroma njegov zastopnik, ni prosto izrazil svojega mnenja, marveč je tudi protestoval zoper ukaz pravosodnega ministra, ugovarjal in oporekal je toraj ukazu vlade, toraj je s tem tudi prestopil postavno dovoljeno mejo.

Nedavno so listi raznesli novico, da je tudi kanonik Pietruszevici v *Lovu* podpisal addresso na Aristova, predsednika slovanskemu društvu v Petrogradu. V „Ruskem Miru“ pa je kanonik javno razglasil, da on ni podpisal one addresso, niti nobene ga pooblastil, da ga podpiše. Že nad 40 let deluje v deželi kot duhovnik in deželni poslanec ter je zvesto vdan avstrijski državi.

Nadvojvoda Viljem praznoval je 21. t. m. svojo šestdesetletnico.

Miškatovića hoče občina Kutinska voliti v deželni zbor proti dosedanemu poslancu Franku. Deputacija se je odpeljala v Zagreb, da Miškatiću ponudi mandat.

Vnanje države.

Srbski ministerski predsednik Garašanin, ki je bil mnogo kriv bolgarsko-srbske vojske, poteguje se zelo za bolgarsko prijateljstvo. Narod pa ni še pozabil nesrečne vojske z Bolgari. Celó vladna stranka se ne ogréva za Bolgarijo, ki hoče združiti s kneževino tudi Macedonijo. Srbski narod tudi Avstriji ni posebno prijazen, zato ne odobrava politike srbske vlade. Boji se namreč, da ne bi Avstrija posegla po Srbiji. Ravno tako se je ohladilo prijateljstvo do Rusije. Ristić je očitno delal za Rusijo proti Avstriji, zato so ga zapustili mnogi njegovi prijatelji. Sploh se snuje v Srbiji nova politična stranka, ki bo odločevala vnanjo in notranjo politiko.

„N. Fr. Pr.“ poroča, da bo *Bolgarija* dobila posojilo na Dunaji ali pa v Berlinu. Ko bi se ji ne posrečilo, ustavila bo grajenje železnic. Vlada namerava poslati več častnikov na višje šole v Belgijo. — Trdili smo že večkrat in je tudi gotovo, da vnanji agentje hujskajo Bolgare in delajo z denarjem nemire v deželi. Navadno svet Rusom podtika tako skrivno politiko. Če le kje na Balkanu počí puška, če se v Afganistanu divji rodovi prepirajo za pašnike in vode, že je temu kriv ruski rubelj. Vse je mogoče in večkrat tudi resnica; vendar smemo vprašati: ne delajo tega tudi mnoge druge države? Znano je, da so l. 1866 po Ogerskem hodili pruski agenti, in koliko denarja razmeče tudi Anglija za politične namene. — Diplomatičen obed, katerega je angleški generalni konzul Jones priredil v Plovdivu na čast bolgarskim regentom, gotovo ni brez pomena, in Rusija ima takoj priliko, zahtevati od Anglije pojasnila in zadostila.

Ruski general Oršewski je izstopil iz službe, ker se je bil sprl z generalom Gresserjem o priliki zadnjega napada na cara 13. marca. Gresser je namreč rekel, da noče več poslušati Oršewskega, temveč le cara. Oršewski je bogat in se bo popolnem odtegnil javni službi. Njegov naslednik, general Šebeko, bil je priča pri poroki Aleksandra II. s kneginjo Jurjewskajo. — Rusija bo dobila domá 100 milijonov posojila. Nekaj ga porabi za vojno, drugo za podporo nesrečnikov v južni Rusiji.

V četrtek se je pričelo posvetovanje o cerkveni postavi v *pruskem deželnem zboru*. Hiša je polna, na Windthorstovi mizi je ležal šopek lepih rumenih cvetic. Kot govorniki proti postavi so se oglašili: Gneist, Richter, Virchow, Zedlitz, Stöcker; za postavo: Windthorst, Gerlach, Hammerstein, Jazdzewski. Gneist trdi, da bodo prišli v deželo državni nevarni duhovniki, in da je mir z Rimom nemogoč. Windthorst mu ugovarja ter prebere izjavo v imenu centra, da bo glasoval za postavo, ker papež želi in nova postava pripravlja pot do miru med cerkvijo in državo. Richter — proti postavi — pobija pravico države, potrjevati in odklanjati duhovnike, ker s tem se goji servilizem in hlapčevstvo. Po njegovih mislih se papež ne sme vtikati v nemške razmere. Bismark pravi, da sme tudi on iskati pri papežu pomoči, ker katoliška cerkev ni tuja, marveč mednarodna moč. Anglija išče pomoči proti Parnelcem, tudi Nemčija sme papežu privoliti, kolikor dopuščajo državne koristi. V kulturnem boju so Bismarka vodili le politični motivi, od l. 1877 se je vlada trudila, da olajša majske postave. Bismark želi, da zbornica vsprejme postavo, kakor jo je potrdila gospodska zbornica. Če zbornica ne vsprejme postave, hoče Bismark izstopiti iz državne službe. V Evropi se pripravlja vse na boj, zato je treba državi miru. Grof Schwerin naznanil v imenu konservativcev, da bodo glasovali za postavo. Virchow je proti postavi ter očita vladi, da se klanja papežu. — Nemčija potrebuje letos še 172 milijonov za vojaške namene kot: trdnjave, vojašnice, strateške železnice in opravo armade.

Razmere med *Francijo* in *Nemčijo* sene bodo zboljšale, akoravno je Dérouté odložil predsedništvo rodoljubne zveze. To je le na vitez.

„Figaro“ je objavil pogovor svojega dopisnika z Déroutéom. Ta pravi, da je odstopil, ker se ne strinja v politiki z osebami, ki so sedaj na krmilu. Čas je bil in najboljša priložnost maščevati se nad Nemčijo. Bismark je Francijo silil v boj, pa vlada se ni ganila, akoravno bi ji pomagala Rusija. „Jako obžalujem“, pravi Dérouté, „da ni Ferry na krmilu; on bi bil porabil priložnost“. Če Francija čaka z maščevanjem še tri ali štiri leta, vse bo zgubljeno. Nov rod pride pod zastavo, ki ni videl francoske nesreče l. 1870 in 1871 ter ni stopil na alžajska tla. Ta rod ne bo več tirjal dežele nazaj. Ker toraj vlada noče maščevanja, odstopil je Dérouté. — Na francosko-nemški meji se je vršil nek dogodek, ki ne bo brez nasledkov. „Agence Havas“ je objavila, da je namreč nemško redarstvo prijelo francoskega komisarja Schnaebelea. Povabil ga je bil že večkrat nemški komisar Gauč v Arsu, da vravnata službo ob meji. Ko je 21. t. m. popoldne Schnaebele peš hotel obiskati Gauča, prijeli so ga nemški agenti ter odpeljali v Metz. Drugi viri trdijo, da je Schnaebele prekoračil za nekoliko metrov nemško mejo, in da so ga zaradi tega prijeli. Pravosodni minister francoski je takoj naročil prokuraturjo v Nancy-ji, naj takoj odide v Pagny, kjer so bili prijeli Schnaebele-a, ter natančno poroča, zakaj ga je prišla nemška policija. V Parizu in drugod je velika razburjenost, ker še niso došla pojasnila iz Berlinu.

Angleški ministerski predsednik Salisbury je govoril v konservativni „Primrose-ligi“ ter razlagal irsko politiko konservativnega kabineta. Trdil je, da hoče vlada na Irskem varovati svobodo ter uničevati terorizem. Gladstone je zgubil mnogo svojih vplivnih pristašev, pridobil pa si je Parnalce, ki živé od denarja onih, ki javno zagovarjajo umor. Salisbury misli, da bodo volilec zapustili Gladstona, ko bodo spoznali, da se brati s Parnelci. S temi besedami je hotel očrniti Parnella. „Times“ so namreč te dni objavile neko pismo, katerega je baje pisal Parnell nekemu Eganu ter odobral umor državnega tajnika za Irsko, Bourke-ja. To pismo pa je skoraj gotovo ponarejeno, da bi Irce očrnili pred vsem svetom. Parnell, Dillon in Davitt so takoj po onem umoru javno obsodili zločin ter Irce priporočali mir. Tudi sedaj je oni Egan brzojavil iz Linkolna v Nebraski, da ni nikdar prejel od Parnella takega pisma. Čudno je, da so „Times“ še le sedaj po petih letih prišle pismu na sled. Najbrž je ono pismo podtaknjeno, in Salisbury s tem ne more opravičevati svoje postave proti Irce. Irce s tem ne bo pomiril, pač pa še bolj razdražil.

Turčija je že tudi spoznala, kakor poroča „Polit. Corr.“, da morajo bolgarski regenti in vlada odstopiti, da pride bolgarsko vprašanje v pravi tir.

Iz *Aten* poroča „Pol. Corr.“, da so se razmere med Srbijo in Grško jako zboljšale, odkar biva srbski general Topalevič v Atenah. Obe državi ste spoznali, da imate enake koristi na Balkanu. Treba je le dobre volje, in prijateljstvo se vtrdi med državama. Ne Srbija, ne Grška ne mislite motiti miru na Balkanu. Treba se je pripraviti, ker v kratkem se vname boj na Balkanu. Srbija in Grška bote skupno delovali.

Iz *Sudana* so prišli štirje odposlanci novega Mahdija, Abdulle, v Kajiro ter izročili pisma Kartumskega kalifa kedivu, na kraljico Viktorijo in sultana. V pismu piše kalif: „Pripoznajte me kot pravega Mahdija, in prijatelji bomo. Sicer pa sem vaš sovražnik, in godilo se vam bo, kakor vašim vojskovodjam.“ Dalje piše Abdulla, da se hoče vdati turškemu sultanu, nikoli pa nevernikom (Evropejcem), ker ti so krivi vseh nemirov v Sudanu. Sultanu je obljubil pokorščino, toda Sudan ne sme biti odvisen od Egipta.

Izvirni dopisi.

Iz *Št. Janža*, 20. aprila. Nepozabljiv ostane 18. dan meseca septembra lanskega leta za našo faro. Bil je to dan tihega, svetega veselja; kajti bil je sklepni dan sv. misijona, katerega je priredil svojim faranom skrbni njih dušni pastir, čast. gosp. Janez Dolinar. Pa kdo bi si bil mislil, tudi g. župnik sam ne, da bode sklepni dan sv. misijona, tudi sklepni dan njegovega delovanja v dosedanji župniji? kajti ravno ta dan odločena mu je bila nova župnija Raka, dekanije Leskovske. Vsekako lep zaključek svojega blizo štirinajstletnega uspešnega službovanja v Šent Janžu!

Žalostnim, turobnim, jesenskim in zimskim dnevom podobna bila je sedaj tudi Št. Janška fara-vdova. Ljudstvo se z lepa ni moglo navaditi samo jednega duhovnega opravila ob nedeljah; to bilo mu je najhujše, zlasti našim „hribcem“, ki so že od domače fare daleč, še dalje pa od sosednjih župnij v stran potisnjeni. Marsikdo mi je potožil, da cel teden doma se pogajajo, kdo bode moral v nedeljo doma ostati za varha. Ni toraj čuda, da bolj ko ljube pomladi, pričakovali so novega duhovnega očeta. In z veselimi

pomladnimi dnevi napočili so tudi dnevi veselega upanja, da dobimo skoraj svojega župnika; kajti 10. marca vmeščen je bil na Št. Janško faro čast. gosp. Matej Jereb, župnik Stopiški. Razgovori za dostojni sprejem so se takoj pričeli; zato je bil sprejem velikonočno sredo, t. j. 13. aprila, tudi povsem dostojen. Na farni meji, kjer je bil postavljen lep slavolok z napisom: „Dolgo zaželeni“, „Srčno pozdravljeni“, sprejme novega g. župnika občinski odbor in drugi možje z g. županom na čelu. Lepa vrsta voz drdará hitro proti domači vasi. A ustavi jih šolska mladina, drobna čredica, ki je tudi prišla naproti svojemu pastirju in iz mladih grl klicala: „Pozdravljen prijatelj mladine!“ In potem pomika se počasi cela procesija v cerkev, kjer je novi gosp. župnik z Najsvetejšim blagoslovil „svoje ljudstvo“. Bela nedelja pak, ki je kazala biti dvakrat bela, bila je v Št. Janži — črna, toliko ljudi je prihajalo; kajti predstavljen je bil svoji čredi novi župnik v spremstvu osmih duhovnih sobratov po preč. g. M. Frelihu, dekanu Trebenjskem. O čvrstem slavnostnem govoru in vsem drugim molčim. Omenim le, da je pred 23 leti pridigoval ravno ta g. dekan, takratni kaplan Starološki, novomašniku g. Jerebu. sedanjemu našemu župniku, ter pristavljam srčno željo, da bi dobrotni Bog blagovolil blaga gospoda zdrava in čvrsta dolgo dolgo let ohraniti v blagor sebi izročenih duš.

Iz *Gradca*, 21. aprila. (Krčmarski shod.) Sedaj se pa že natanko vé, kaj so sklenili tukajšnji zbrani nemški in ogerski gostilničarji. Najprvo se govori, da bodo skušali na to vplivati, da se bo vpeljala enaka užitnina na vino, t. j. da jo bodo zasobna društva, ki se pečajo po večjih mestih s prodajo nepokvarjenega živeža, ravno tako plačevala od tistega vina, ki ga na debelo svojim udom prodajo, kakor gostilničarji, ki vino na drobno tečijo. Dalje si hočejo prizadevati, da se jim pripozná društvena pravica ugovarjati, kečar bi kdo prosil za „patent“, ter naj bi bilo od njih odvisno, komu naj se dá, komu ne. Res, gostiln je že tako preveč; toda gospodska mora to pravico vendar v rokah imeti, naj ima le tudi načelo, da se gostilna v bodoče le ondi dovoli, kjer je v resnici potrebna. Nek gostilničar iz Prage je predlagal, da naj se sklene na to delati, da ondi, kjer v teku enega poluleta na enem in istem prostoru dva krčmarja drug za drugim nič ne opravita, t. j. kjer drug za drugim gmotno v dolgove zabredeta, naj bi drugi ne plačeval nobene pridobnine (Erwerbsteuer), kar se je z velikim odobravanjem sprejelo. Hôtelir G. iz Ljubnega na Gorenjem Štajarju je predlagal, da naj bi se z vsemi silami delalo na ustanovitev natakarske strokovne šole, kar se je tudi z velikim odobravanjem sprejelo. Ko so bile posamične točke programa pri kraju, naznanil je predsednik, da se bo drugo leto, kečar bo štiridesetletnica vladarstva presvitlega cesarja Franc Jožefa, napravila na Dunaji kuharska razstava, kjer bodo videti — menda za dober denar tudi dobiti — vsakovrstne fine jedi, peke in pečnine ter kdo vé kaj še vse. Povabil je ob enem, da naj bi se te razstave posebno tisti gostilničarji v obilnem številu vdeležili, ki imajo sloveče kuharice. — To je bil drugi veliki shod avstro-ogerskih krčmarjev. Tretji bo drugo leto v Solnogradu.

Domače novice.

(Shod katehetov). P. n. gospod prelat dr. A. Čebašek, knezoškofijski komisar za srednje šole, sklical je po knezoškofijskem naročilu gg. katehete mestnih šol in obojnega c. kr. učiteljskega izobraževališča, s sklenjenima vadnicama za dečke in deklice, na prihodni četrtek 29 t. m. k posvetovanju v knezoškofijsko pisarno. — Prav! želeli bi bilo, da bi krščanski nauk po naših šolah — zopet na častnejše mesto prišel, kakor je, žal, bil dozda; in da bi tudi naša šolska oblastva do prepričanja prišla, da le na verski podlagi ste prava omika in napredek mogoča. Po tem se pa tudi nam s pohujšljivci in zapeljivci naše mladine ne bo treba več ravšati.

(Kanončno vmeščena sta bila) danes prečastita gospoda Vincencij Mayer za Breznico in Janez Sušnik za Selce.

(Malo, pa zlomušno povračilo „Laibacheri“.) Nedavno namreč se je ravno imenovana zaničljivo posmehovala „Slovenec“ kot nevednežu, ter ga milostljivo podučila, da dr. G. ni bil sodnik, ampak zdravnik, (kar je bilo pa vredništvu dobro znano ter

se je le v tiskarni pomota napravila — če treba dokazemo). Za malo povračilo opozarjamo na naj-novejšo novico „Laibacherer“, po kateri je bivši vodja Ljubljanske gimnazije, dr. Ljudevit Mitteis, postal na Praški univerzi profesor rimskega prava. Na to povemo to-le: Težko je bilo imenovati omenjenega gospoda vseučilišnega učenika juristom; ker 1. bivši vodja je bil, če se ne motimo, le doktor modroslovja (filosofije); 2. imenoval se je Henrik ne Ljudevit (kar pa se vé, da ni odločilno) in 3. je jako nenavadno tako častno imenovanje, ker je velečenjeni ravnatelj Ljubljanske gimnazije, g. dr. Henrik Mitteis, že 15. maja 1878 — umrl!

(Dramatično društvo) priredi jutri zadnjo slovensko predstavo v letošnji sezoni. Igrali bodo naši igralci opereto „Pijerot in Vijoleta“, pri kateri sodelujete gospa Milka Gerbičeva in gospodičina Danéševa. Gospod kapelnik Gerbič je učitelj in dirigent operete. Dalje se bo prvič igrala veseloigra „Zila“. Začetek ob polu osmi uri zvečer.

(Meteor.) Ljubljanski prijatelj nam poroča, da je opazoval predvčeranjem (21. t. m.) večer med deveto uro in četrto na deset krasen meteor na severnem nebu, kakoršnega še ni videl. Bil je tako svetel, da se je svit prav v sobi poznal. Opazoval ga je, ko se je primerno polagoma pomikal od severo-vzhoda proti Šmarni gori. Barva se mu je zdela nekoliko zelenkasta. Od drugod nismo še dobili poročila.

(Sveti Jurij) prihaja menda od severne strani v naše kraje, kajti naši sosede Štajarci praznujejo ga že danes, pri nas ga hočemo pa še le jutri. Vsi štajarski nemški koledarji ga imajo na 23. aprila zapisanega. Znamenito bi bilo pozvedeti, odkod ta razlika?

Telegrami.

Dunaj, 23. aprila. „Wienerzeitung“: Cesar je imenoval finančnega nadsovetnika Plachekega finančnim ravnateljem v Ljubljani.

Pariz, 23. aprila. „Izvestje Havasovo“: Nemški opravnik je sporočil vnanjemu ministru, da nemška vlada še ni določila, zakaj je policija priprla Schnäbelesa; hoče pa z francosko vlado presoditi vprašanje. Priprli so ga na sodnijsko povelje. „Rep. française“ piše, da je nemški zastopnik naznanil ministru vnanjih zadev, da bo Bismark takoj zahteval po načelih mejnarodnega prava, naj izpusté Schnäbelesa, če so ga prijeli na francoski zemlji. Casniki če vedno priporočajo mirnost ter trdijo, naj vlada sama stori svojo dolžnost.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
22. 7. u. zjut.	733-27	+ 9-0	sl. jzap.	jasno	
2. u. pop.	730-50	+18-2	sl. vzhl.	"	0-00
9. u. zveč.	730-32	+12-6	sl. jzap.	del. jasno	

Dopoludne jasno, popoludne veterno, zvečer oblačno. Srednja temperatura 13-3° C., za 3-5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

23. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 15 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 30 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 55 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 65 „
Akeije avstr.-ogerske banke	877 „ — „
Kreditne akeije	281 „ 80 „
London	127 „ 05 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 05 „
Ces. cekini	6 „ — „
Nemške marke	62 „ 37 1/2 „

Štev. 6994.

Razpis konkurza.

Pri I. mestnem otroškem vrtu Ljubljanskem s slovenskim občevalnim jezikom je popolniti mesto začasne

otroške vrtarice

z letno plačo 400 goldinarjev.

Prošnje za to službo, katero bode nastopiti tekom prihodnjega meseca maja je s predpisanimi dokazili o učni sposobnosti za otroške vrtarice vložiti

do konca t. m. aprila

pri mestnem magistratu Ljubljanskem.

V Ljubljani, dné 18. aprila 1887.

(3)

Izdajatelj in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Opomin

vsem p. č. čitateljem cenjenega lista.
1500 popolnoma dovršenih in popolnih

oblek za gospode

za spomlad in poletje.

in sicer 1 elegantna, zgotovljena suknja, 1 elegantne, zgotovljene hlače in 1 eleganten zgotovljen životnik (gilet). Vse po spodnji podobi, v štirih vrstah, v vseh barvah, prodam po nevtrjetni ceni le za delavsko plačilo, ker hočem popolnoma opustiti zalogo tovarne.

Popolna, zgotovljena poletna obleka za gospode hlače, suknja in životnik

I. vrsta: 1e 5 gld.

1e gl. 7'25

II. vrsta: Fina popolna obleka iz Brnskega modnega blaga.

III. vrsta: Fina popolna obleka iz Liberskega blaga.

1e gl. 9'25

Pri naročbah zadostuje kot mera dolgot hlače, širokost prs in dolgot rokavov, ter poljubna barva obleke. Vzorov ne razpošiljamo, ker imamo le zgotovljene obleke. Naročeno obleko razpošiljamo proti poštnemu povzetju, naročila naj se pošiljajo na

Waarenhaus „zur Monarchie“

Wien, III., Hintere Zollamtsstrasse 9.

(3)

Kdor-koli postavlja ali zida kakošno poslopje in potrebuje železja, obrne naj se na

Franc-a Terček-a,

trgovca z železjem na Valvazorjevem trgu št. 5, v hiši c. k. okrajnega glavarstva.

Tu se dobé po nizkih cenah v obilnem izboru:

Vezi za zidovje, opore (traverse) in stare železniške šine za oboke, Portland in Roman cement, stokador in alabaster gips, štorje za štokadoranje, asfalt za tlak, sklejni papir (Dachpappe), štedilna ognjišča (šparherdi) in posamezni deli za zidanje istih; okovi za okna in vrata in druge pri stavbah potrebne stvari.

Za obilna naročila se vljudno priporoča góri podpisani.

(3)

Tuji ei.

21. aprila.

Pri Matiču: vitez Eisenbach, zasebnik, z Dunaja. — F. Klossy, železnični uradnik, s soprogo, z Dunaja. — Bernauer, Kellner, Reichmann, Just, Müller, Haas, Böhm in Tempeš, trgovci, z Dunaja. — Karol Motajlek, potovalec, iz Moravskega. — Oblak, ravnatelj, iz Graden. — Matija Bežan, odvetniški koncipijent, iz Kočevja. — Komann, zasebnik z družino, z Vrhnike. — J. Koller, dvorni sovetnik, iz Reke.

Pri Stonu: vitez Rud. Farfoglia, poročnik, z Dunaja. — B. Reiter, iz Prage. — Frane Paehleitner, trgovec, iz Linca. — Gustav Hellman, trgovec, iz Českega. — Ludovik Leopold, trgovec, iz Ogerskega. — Hanisch, ravnatelj, iz Graden. — Edvard Leyrer, železnični uradnik, s soprogo, iz Beljaka. — J. Moline, tovarnar, iz Tržiča. — Serafin Križ, trgovec, iz Čubra. — Štefan Azbold, trgovec, iz Trsta.

Pri Avstrijskem caru: Grof Liehar, zasebnik s soprogo, iz Pešta. — Karol Brož, vinski trgovec, iz Klanca. — Vencel Zellene, posestnik, iz Zagorja.

Umrli so:

21. aprila. Frane Krašovic, postrežčekov sin, 1 1/2 let, Rožne ulice št. 3, vsled vodenice v glavi. — Adolf Gregorka, učenec, 9 1/2 let, sv. Petra cesta št. 47, jetika. 22. aprila. — Marija Stegnar, uradnikova vdova, 70 let, Francovo nabrežje št. 11, jetika.

V bolnišnici:

19. aprila. Julijana Rus, delavka, 24 let, jetika. — Reza Zorga, gostija, 74 let, Hydropericardium. 20. aprila. Gašper Poglajen, delavec, 25 let, Eucphalomalacia. 21. aprila. Leopold Wacek, pek, 30 let, jetika.

„Foncièri“,

Peštanski zavarovalni družbi in nje glavnemu zastopniku gosp. Franc Drenik-u izrekava za pravilno izplačo zavarovane dote gospd. Marije Pintar vse priznanje in toplo zahvalo. (1)

V Kranju dné 22. aprila 1887.

Franc Eržen, varuh.

Ana Pintar, teta.

Ernest Petrič,

orgljarski mojster (5)

sv. Petra nasip št. 65,

se priporoča prečastitim g. župnikom, oziroma cerkvenim predstojništvom za zgradbo novih

orgelj,

ter prevzame tudi vsako popravo starih; isto tako izvršuje vsa v to stroko spadajoča dela, o poročstvu nizke cene in poštene postrežbe.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarnja Piccoli-ja
v Ljubljani.

narejena in sestavljena po mojem navodu, ima nedvomljiv uspeh in zdravilne lastnosti v vseh slučajih želodčeve obolesti, kakor tudi pri zlati žili.

Dr. E. pl. vitez Stšekl, c. kr. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec za Kranjsko.

Izdelovatelj pošilja jo v zaboječkih po 12 steklenic po 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzioli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolu, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (2)

40 vedrov jabolčnika (mošta)

se prodá pri Jos. Strzelbe nasledniku v Ljubljani.

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (18)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z 5/10 L.

„ 50 „ „ „ 7/10 L.

Albert Samassa v Ljubljani.

Orodje za cerkev in dom.

Nov, bistveno pomnožen cenilnik je ravnokar izšel na svetlo ter se razpošilja zastonj in franko.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani